

ת"ד 1627/09/13 - מדינת ישראל נגד גיא משה

בית משפט השלום לתעבורה בחיפה

02 נובמבר 2015

ת"ד 1627-09-13 מדינת ישראל נ' משה

לפני כבוד השופטת כרמית פאר גינת
המאשימה
נגד
הנאשם
מדינת ישראל
גיא משה

נוכחים:

ב"כ המאשימה: עו"ד לימור טברו

ב"כ הנאשם: עו"ד רפאת אסדי

הנאשם: אין התייצבות

[פרוטוקול הושמט]

גזר דין

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו בביצוע עבירות של אי מתן אפשרות להולך רגל להשלים חצייה בבטחה, נהיגה רשלנית והתנהגות שגרמה חבלה של ממש לגוף.

2. על פי המתואר בכתב האישום, ביום 13.10.12, סמוך לשעה 16:00, נהג הנאשם ברכב פרטי מסוג מיצובישי בקריית חיים, ברחוב רוברט סולד והגיע לרחוב ביאליק. אותה העת, במקום האמור, חצה את הכביש, בתוך מעבר חצייה, הולך רגל, מר רוזינזון משה (להלן: "הולך הרגל"). הנאשם נהג רכבו ברשלנות, בכך שלא שם לב לדרך, לא הבחין בהולך הרגל, לא אפשר לו להשלים את החצייה בבטחה, פגע בו והפיל אותו לכביש. כתוצאה מהתאונה נחבל הולך הרגל בגופו חבלות של ממש ואובחן בגופו שבר בירך שמאל ושבר עם תזוזה בעצם הבריח. כמו כן, נגרם נזק לרכב.

עמוד 1

3. הצדדים הגיעו להסדר טיעון. במסגרת הסדר הטיעון עתר ב"כ המאשימה לעונש של פסילה בת שמונה חודשים, בניכוי חודש של פסילה מנהלית אשר הוטלה על הנאשם. ואילו ב"כ הנאשם ביקש להטיל עונש פסילה בת שלושה חודשים, בניכוי חודש פסילה מנהלית. כמו כן, הסכימו הצדדים על הטלת עונש של מאסר על תנאי, פסילה על תנאי וקנס אשר יקבעו על פי שיקול דעת בית משפט. ב"כ המאשימה הגיש את גיליון הרשעותיו הקודמות של הנאשם (ת/1), וכן תעודה רפואית של הולך הרגל (ת/2). הוא ציין כי הולך הרגל הנפגע בן 89 ועבר להתגורר בדוור מוגן בשל גילו.
4. כאמור, ב"כ הנאשם ביקש להסתפק בעונש של פסילה בת שלושה חודשים, בניכוי חודש של פסילה מנהלית. הוא טען כי הולך הרגל התפרץ לכביש ועדותה של אשתו אף תומכת בכך. בנוסף טען כי מדובר בתאונה אשר ארעה לפני כ-3 שנים, וכי עברו של הנאשם אינו מכביד. הוא ציין כי הנאשם הנו מפרנס יחידי במשפחתו, ורשיון הנהיגה חשוב לו לצורך פרנסתו. ב"כ הנאשם הגיש פסיקה לעניין העונש.
5. בגין העבירות בהן הורשעה הנאשם קבע המחוקק, בסעיף 38 לפקודת התעבורה (נוסח חדש), עונש של פסילת מינימום מלקבל או להחזיק רשיון נהיגה לתקופה שלא תפחת משלושה חודשים. פסילת המינימום הינה הרף התחתון של מתחם הענישה ואילו הרף העליון מגיע עד לפסילה בפועל בת מספר שנים ואף לעונשי מאסר במקרים מסוימים, בהם תוצאות התאונה היו חמורות וקשות, כאשר המעורבים בה נפגעו קשה ונזקקו לאשפוז ארוך ולהליכי שיקום ממושכים (ראה עפ"ת 36094-10-11 **רוקסנה שטרית נ' מ"י** (פורסם בנבו ביום 23.1.12), עפ"ת 38184-02-12 **שמעון דהן נ' מ"י** (פורסם בנבו ביום 16.4.12), רע"פ 3764/05 **ורד בן זוויה נ' מ"י** (פורסם בנבו ביום 21.4.05)).
6. כמו כן, הלכה מנחה היא, כי מרכיב חשוב ברמת הענישה בתיקי תאונות דרכים הינו תוצאות התאונה והנסיבות האישיות של הנאשם, ובהן, בין היתר התנהגותו הכללית על הכביש, המתבטאת בגיליון הרשעותיו (ראה עפ"ת 10576-12-10 **דימיטרי רודקוביץ נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו ביום 23.12.10) וכן עפ"ת 15291-10-12 **ראובן ששון נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו ביום 13.12.12)).
7. בענייננו, עברו התעבורתי של הנאשם מלמד כי הוא נוהג משנת 2002 ולחובתו 8 הרשעות תעבורה קודמות, בין היתר, בגין ביצוע עבירות של סטייה מנתיב נסיעה, אי ציות לתמרור, נהיגה ללא חגורת בטיחות ושימוש בטלפון בעת נהיגה. נראה כי מדובר במי שנוהג באופן תקין וסביר כ-13 שנים ללא מעורבות קודמת באירוע חריג כלשהו.
8. כמו כן, התחשבתי בעובדה כי העבירה בענייננו נעברה בשנת 2012 ומאז חלפו כ-3 שנים, בהן לא הייתה לנאשם מעורבות בתאונות דרכים נוספת.
9. התייחסתי גם לעובדה כי הנאשם הודה בעבירות המיוחסות לו וחסך זמן שיפוטי. בהודאתו של הנאשם יש כדי ללמד על כך שהנאשם קיבל אחריות למעשיו.

10. בנוסף, ב"כ הנאשם ציין, כאמור, כי התאונה נגרמה מאחר והולך הרגל התפרץ למעבר החצייה. הוא עוד טען כי אשתו של הולך הרגל אף חיזקה בעדותה טענה זו. התביעה לא חלקה על עובדות אלו שציין ב"כ הנאשם, ומכאן כי יש להתחשב אף בנתון זה לקולא.

11. מנגד, לא ניתן להתעלם מתוצאות התאונה אשר נגרמה כתוצאה מנהיגתו הרשלנית של הנאשם. שכן, עיון במסמכים הרפואיים (ת/2) מלמד כי הולך הרגל נחבל חבלות של ממש. הוא אושפז כ-11 ימים בבית החולים, ונגרם לו שבר בירך שמאל, ושבר עם תזוזה בקטע אמצעי של עצם הבריח. במחלקה האורתופדית הוחלט על טיפול שמרני בעצם הבריח וטיפול ניתוחי בשבר הירך.

12. אציין כי גם לא מקובלת עלי טענת בא כוח הנאשם לפיה הנאשם זקוק לרישיון הנהיגה לצורכי פרנסה. בעניין זה אציין כי כל נאשם זקוק לרישיון הנהיגה לצורכי פרנסה ולצורכי משפחתו, והנאשם אינו נבדל בעניין זה מנאשמים אחרים, ואין בנסיבות אלו כדי להוות הצדקה לאי פסילת רישיונו.

13. לאחר ששקלתי את מכלול השיקולים, מצאתי כי יש להטיל על הנאשם חמישה חודשי פסילה בפועל, בנוסף לרכיבי ענישה נוספים, אשר נקבעו במסגרת ההסדר, אותו מצאתי סביר. בענישה זו, גלום, לטעמי, האיזון הראוי בין תוצאות התאונה ומידת אשמו ורשלנותו של הנאשם לבין נסיבותיו האישיות, כפי שפורטו לעיל.

1. על יסוד כל האמור, מצאתי לגזור על הנאשם את העונשים הבאים:

א. אני פוסלת את הנאשם מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 5 חודשים, בניכוי 60 ימי הפסילה המנהלית, אשר הוטלה על הנאשם, בגין העבירות המיוחסות לו בתיק זה. סך הכל ירצה הנאשם 3 חודשי פסילה בפועל.

ריצוי הפסילה יחל לא יאוחר מיום 30.11.2015.

ב. אני פוסלת את הנאשם מלהחזיק או לקבל רישיון נהיגה לתקופה של 3 חודשים על תנאי למשך שלוש שנים, והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור אותה עבירה שבגינה הורשע או אחת העבירות המפורטות בתוספת הראשונה או בתוספת השנייה לפקודת התעבורה ויורשע בגינה.

ג. אני דנה את הנאשם לתשלום קנס בסך 1,500 ₪.

הקנס ישולם ב- 5 תשלומים שווים ורצופים החל מיום 10.12.2015 ובכל 10 לחודש שלאחריו.

ניתן והודע היום כ' חשוון תשע"ו, 02/11/2015 במעמד הנוכחים.

עמוד 3

כרמית פאר גינת , שופטת

הוקלדעלידידליהלינבנד